

EBAHARILIK ŠRIFT

TOM HANKS

EBAHARILIK ŠRIFT

LUGUSID

Ebaharilik šrift
Lugusid
Tom Hanks

Fotod
Kevin Twomey

*Ritale ja kõigile lastele.
Nora pärast.*

•
—
SISUKORD
—
•

9	Kolm kurnavat nädalat
11	Jõuluõhtu 1953
17	Promoreis Valguselinna
39	Meie linnake täna koos Hank Fisetiga – Elevant toimetuses
57	Tere tulemast Marsile
63	Kuu Greene Streetil
71	Alan Bean pluss neli
81	Meie linnake täna koos Hank Fisetiga – Suurde Õuna lahti lastud
99	Kes on Kes?
109	Eriline nädalavahetus
139	Need on mu südame mõtisklused
157	Meie linnake täna koos Hank Fisetiga – Tagasi ajast tagasi
199	Minevik on meile tähtis
215	Peatuge meie juures
225	Mine Costase juurde
231	Meie linnake täna koos Hank Fisetiga – teie evangelista Esperanza
239	Steve Wong on täiuslik Tänuavaldused

⌞
KOLM KURNAVAT
NÄDALAT
⌞

ESIMENE PÄEV

Anna ütles, et on üksainus koht, kust leida MDashile tähendusega kingitust – Antiigiladu, mis polnud niivõrd vanade aarete kodu kui võrd alaline kirbukas kunagises Luxi kinoteatris. Enne seda kui HBO, Netflix ja ülejäänud sada seitse meelelahutusväljaannet Luxi pankrotti ajasid, istusin ma palju tunde selles kunagi nii hiilgavas kinopalees ja vaatasin filme. Nüüd on seal lett leti järel kraami, mida saab müüa antiigi pähe. Vaatasime Annaga neid kõiki.

MDashist pidi saama naturaliseerunud USA kodanik, mis oli meie jaoks niisama tähtis kui tema jaoks. Steve Wongi vanavanemad naturaliseerusid neljakümne aastal. Minu isa pääses 1970. aastal Ida-Euroopa kommunistidest kõrilõikajate käest ning Anna esivanemad sõudsid ammu-ammu paatidega üle Põhja-Atlandi, et rüüstata kõike, mida oli uues maailmas võimalik rüüstata. Anna suguvõsa legendi kohaselt leidsid nad Martha's Vineyardi.

Mohammed Dayax-Abdo pidi saama varsti läbi ja lõhki ameeriklaseks, seepärast tahtsime leida talle midagi vana, mõne patriootilise eseme, mis kannaks tema uue kodumaa pärandit ja vaimu. Minu arvates oli täiuslik kingitus vana Radio Flyeri käru teises müügiputkas. „Kui tal on ameeriklastest lapsed, annab ta selle neile edasi,” ütlesin.

Kuid Anna ei kavatsenud osta esimest vanavara, mis silma hakkas. Seepärast jätkasime jahti. Mina ostsin neljakümne kaheksa tähega Ameerika lipu 1940. aastatest. See lipp meenutaks MDashile, et tema adoptiivkodumaa ei ole kunagi päriselt valmis,

et samamoodi, nagu on võimalik lisada uusi tähti sinisele väljale punavalgete triipude kohal, on headel kodanikel kusagil selle maa viljakandvatel tasandikel oma koht. Anna oli nõus, kuid otsis edasi, soovides kingitust, mis oleks veel palju erilisem. Ta tahtis midagi ainulaadset, ei midagi vähemat kui ainsat omasugust. Pärast kolme tundi otsustas ta, et Radio Flyeri käru on siiski hea mõte.

Vihma hakkas sadama just siis, kui me minu Volkswageni bussiga parklast välja keerasime. Pidime sõitma tagasi minu juurde aeglaselt, sest kojamehed on nii vanad, et jätsid tuuleklaasile jutte. Torm kestis kogu õhtu ja kojusõitmise asemel jäi Anna minu juurde ning mängis mu ema lindistatud vanu kassette (mille olin CD-dele ümber salvestanud), irvitades ema eklektilise maitse üle lugude valikus, alates Pretendersist ning lõpetades O'Jaysi ja Taj Mahaliga.

Kui mängima hakkas Iggy Popi „Real Wild Child”, küsis Anna: „Kas sul viimase kahekümne aasta muusikat üldse ei ole?”

Tegin rebitud sealihaga burritosid. Tema jõi veini. Mina jõin õlut. Ta tegi minu Franklini ahju tule, öeldes, et tunneb end nagu esmaasunik preerias. Istusime õhtu saabudes minu diivanil, ainsaks valgustuseks ahjutuli ja mu muusikakeskuse helitaseme tuli, mis hüppas roheliselt oranži ja vahel punaseni. Miilide kaugusel sähvisid tormis linnatuled.

„Tead mis?” ütles Anna. „Täna on pühapäev.”

„Ma tean,” vastasin. „Ma elan hetkes.”

„Ma imetlen seda sinus. Tark. Hooliv. Laiskuseni muretu.”

„Sa liigud komplimentidelt solvangutele.”

„Vaheta laiskus rammetusega,” vastas tema veini rüübates. „Mõte on selles, et sa meeldid mulle.”

„Sina meeldid mulle ka.” Mõtlesin, kas see vestlus võib kuhugi tüürida. „Kas sa flirdid minuga?”

„Ei,” vastas Anna. „Ma teen sulle ettepaneku. See on hoopis teine asi. Flirtimine on nagu õngitsemine. Võib-olla näkkab, võib-olla mitte. Ettepaneku tegemine on esimene samm kokkuleppe sõlmimise suunas.”

Võtke teadmiseks, et me tunneme Annaga teineteist alates keskkoolist (St. Anthony keskkool! Lahingusse, risticõdijad!). Me ei käinud kohtamas, kuid jõlkusime samas seltskonnas ja meeldisime teineteisele. Pärast paari aastat kolledžis ja veel paari ema eest hoolitsedes sain maaklerilitsentsi ja tegin mõnda aega nägu, et teenin elatist kinnisvaraäris. Ühel päeval astus Anna minu kontorisse, sest tal oli vaja üürida pinda oma graafikaäriks ja ma olin ainus agent, keda ta võis usaldada, sest olin kunagi käinud tema sõbratariga ega käitunud lahku minnes nagu idiot.

Anna oli endiselt väga ilus. Ta ei olnud kaotanud oma triatleedi saledat trimmis keha (just see ta oli olnud). Näitasin talle saadaolevaid ruume, millest ta ühtki ei tahtnud – põhjustel, mis tundusid mulle arusaamatud. Oli näha, et ta on endiselt niisama ambitsioonikas, sihikindel ja pingul nagu oli olnud koolis. Tal oli liiga terav silm pisimategi üksikasjade jaoks ning ta ei jätnud ainsatki kivi ümber pöörata, uurimata, talletamata või asendamata, kui need asendamist vajasisid. Täiskasvanud Anna oli kurnav. Täiskasvanud Anna ei olnud rohkem minu tüüp kui oli olnud teismeline Anna.

Naljakas, et meist said nii head sõbrad, palju lähedasemad kui olime olnud lastena. Olen üks neist laiskadest üksildastest, kes võivad päeva õhtusse veeretada, tundmata, et sekunditki oleks raisku läinud. Niipea kui olin ema maja maha müünud ja raha investeringutesse pannud, lahkusin oma libaärist ja asusin elama Parimat Mõeldavat Elu. Andke mulle paar masinatäit pesu pesta ja hokimatš NHL-i kanalil ning mul on terve pärastlõuna mõnusalt

paigas. Selle ajaga, kui mina tasapisi oma valget ja värvilist pesu sorteerin, paneb Anna pööninguseintele kipsplaadid, koostab tulumaksudeklaratsiooni, valmistab värsket pastat ning käivitab internetis rõivavahetuse. Ta magab rahutult südaööst koiduni ning tal on energiat, et päev otsa täistuuridel ringi lasta. Mina lülitan end maailmast täielikult välja nii kauaks kui võimalik ja teen iga päev kell pool kolm uinaku.

„Ma suudlen sind nüüd.” Anna tegi täpselt nii nagu ütles. Me ei olnud seda kunagi varem teinud, välja arvatud põsemusid, mis käivad kaasas kiire kallistusega. Sel õhtul pakkus ta mulle endast täiesti uut versiooni ja ma tõmbusin segaduses pingule.

„Kuule, lase end lõdvaks,” sosistas ta. Ta käed olid mu kaela ümber. Ta lõhnas pagana hästi ja maitstes veini järele. „On sabat. Puhkepäev. Sellest ei tule töö.”

Me suudlesime uuesti, seekord olin ma end kogunud ja osalesin aktiivselt. Mu käed tõusid Anna ümber ja tõmbasid ta lähemale.

Naaldusime teineteise vastu ja lõtvusime. Leidsime teineteise kaela ja liikusime sealt tagasi suule. Ma ei olnud naist niimoodi suudelnud ligi aasta, sestpeale, kui Paha Tüdruksõber Mona mitte üksnes ei jätnud mind maha, vaid tegi tühjaks ka minu rahakoti (Monal oli probleeme, aga suudlemine? Ta oli vaimustav).

„Sa poiss,” ohkas Anna.

„*Shabbat shalom*,” ohkasin vastu. „Oleksime pidanud seda tegema juba aastaid tagasi.”

„Minu meelest läheks meil vaja pisut aega nahk naha vastas,” sosistas Anna. „Võta riided seljast.”

Seda ma tegingi. Kui tema enda omad ära võttis, olin hukule määratud.

TEINE PÄEV

Esmaspäeval sõin hommikueineks tartajahupannkooke, *chorizo* vorsti ja hiigelkausitäie marju ning jõin perkoleeritud kohvi. Anna valis taimetee, mille olin millalgi ammu sahvrisse torganud, ning sõi tillukese kausitäie pähkleid, mille ta lihakirvega peeneks hakkis. Oma toitva hommikueine lõpetuseks valis ta välja kaheksa mustikat. Ma ei tohiks öelda, et me kumbki ei olnud söögi ajal riides, sest see kõlaks, nagu oleksime nudistid, kuid tõsi on see, et me veeretasime end voodist välja vähimagi häbitundeta.

Tööle minekuks riietudes teatas Anna mulle, et me paneme end kirja sukeldumiskursustele.

„Kas tõesti?” küsisin.

„Tõesti jah. Me hangime endale litsentsi,” ütles tema. „Ja sul on vaja trenniriideid. Tosse ja dresse. Käi ära Arden Mallis Foot Lockeri poes. Pärast seda tule lõunaeineks minu kontoris. Võta kaasa käru ja lipp MDashile ning me pakime need ära.”

„Olgu,” ütlesin mina.

„Ma teen õhtul enda juures süüa, vaatame üht dokki ja siis tee-me minu voodis seda, mida me täna kogu öö sinu voodis tegime.”

„Olgu,” kordasin.